

„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.“

(Žid.13:8)

Oběžný dopis

prosinec 2011

Milovaní bratři a sestry v Ježíši Kristu,

velice srdečně Vás všechny zdravím na závěr roku 2011 a spojuji s tím také přání požehnání do nadcházejícího roku 2012. Nechť k nám v mocném způsobu promluví Boží Slovo:

„Ale ví to věrný Bůh, že řeč naše, která byla mluvena k vám, nebyla: Jest, a není. Nebo Syn Boží Ježíš Kristus, který mezi vámi kázán jest skrze nás, totiž skrze mne a Silvána a Timotea, nebyl: Jest, a Není, ale bylo v kázání o něm: Jest, nebo kolik jest zaslíbení Božích, v něm jsou: Jest, a v něm také jest Amen, k slávě Bohu skrze nás. Ten pak, který potvrzuje nás s vámi v Kristu, a který pomazal nás, Bůh jest. Který i znamenal nás, a dal závdavek (pečeť) Ducha svatého (jako záruku) v srdce naše.“ (2.Kor.1:18-22).

„Abrahamovi zajisté zaslíbení čině Bůh, když neměl skrze koho většího přísahat, přísahal skrze sebe samého ...“

„A tak Bůh, chtěje dostatečně ukázat dědicům zaslíbení svých neproměnitelnost rady své, vložil mezi to přísahu“ (Žid.6:13+17).

Bůh za vším, co plánuje, co zaslíbil, co On řekl a nechal skrze Svě posly zvěstovat, stojí jako Ručitel. Ano, Bůh je také mým Ručitelem, že Jeho slovo je v mých ústech, tak jako bylo v Eliášových ústech (1.Kr.17:24), a v Pavlových (1.Tes.2:13), a také v Petrových (1.Petr.1:25) absolutní pravdou – tak jak vyšla z Jeho úst (Iz.55:10-11). V těch více než osmi tisících kázáních, která jsem polovinu století ve své službě kázal, jsem nikdy neřekl: „Mohlo by to být tak nebo tak“, nýbrž Slovo Boží bylo vždy Ano a Amen! Nikdy to nebylo „Ano a Ne“. Sliby pro všechna Boží zaslíbení spočívají „v Něm“ – našem Pánu, v tom stěžejním bodu zvěstování: v Kristu, v našem milovaném Spasiteli. Proto ještě jednou zdůrazňujeme: „... Nebo kolik jest zaslíbení Božích, v něm jsou: Jest, a v něm také jest Amen“, aby také skrze nás to Amen – to naplnění mohlo zaznít. Amen znamená: Tak to je.

Celý plán spasení je založen na zaslíbeních, počínaje 1.Moj.3:15, že přijde Semeno Boží a hadu rozšlápne hlavu. V dokonalém spasení se stalo, co bylo předpověděno: „... aby položil duši svou v oběť za hřích, viděl símě své, byl

dlouhověký, a to, co se líbí Pánu, skrze něho šťastně konáno bylo“ (Iz.53:10) a „Símě Jeho sloužit mu bude“ (Ž.22:31). Každé Boží zaslíbení se plní skrze opravdově věřící, kteří jsou Jeho semenem, a to k oslavě Boží.

Abraham věřil každému zaslíbení, které mu Pán dal, ať se to týkalo země Kanán nebo požehnání národů (1.Moj.12:2-3; 1.Moj.15:5) nebo zvláštního zaslíbení ohledně Izáka: „A řekl: Jistotně se navrátím k tobě vedle času života, a aj, syna mít bude Sára manželka tvá.“ (1.Moj.17:21; 1.Moj.18:10).

Za každým zaslíbením by mohlo být napsáno velkými písmeny: „**TEDY UVĚŘIL ABRAHAM PÁNU A TO MU BYLO POČÍTÁNO ZA SPRAVEDLNOST**“ (1.Moj.15:6; Řím.4:3).

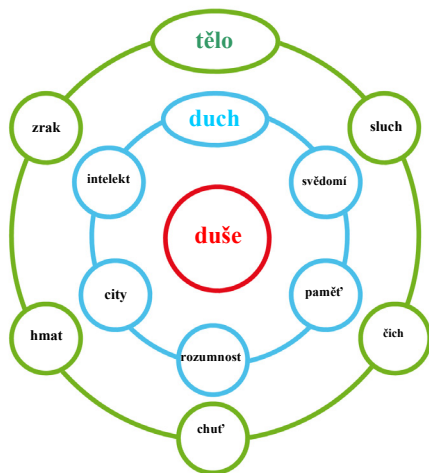
Pavel to shrnul v Gal.3:8: „Předzvěděvši pak Písmo, že z víry ospravedlnuje pohany Bůh, předpovědělo Abrahamovi: Že v tobě budou požehnány všechny národy.“

„Ne všichni ti, jenž jsou synové těla, jsou také synové Boží, ale kteří jsou synové Božího zaslíbení, ti se počítají za símě.“ (Řím.9:8).

V křesťanství věří v Boha svým způsobem více než dvě miliardy lidí. Otázka ale je: Kdo věří Bohu? Kdo věří tomu, co Bůh řekl, tomu, co zaslíbil? Kdo věří každému slovu? Jen když Pán skrze kázání Slova, ze kterého přichází víra, k nám osobně mluví a nám ta zaslíbení zjeví, máme k Němu živé spojení a obecenství v Duchu Svatém. Potom skutečně věříme Jemu, protože naše víra je zakotvena v Jeho Slově, v Jeho zaslíbeních.

Pavel v 2.Kor.1 pokračuje a vztahuje to na všechny opravdově věřící: „*Ten pak, který potvrzuje nás s vámi v Kristu, a který pomazal nás* – to pomazání k tomu patří jako potvrzení – *Bůh jest.*“ (v.21). Tedy zaslíbení, potom víra, která skrze nás jde do naplnění. Ten absolutně pevný základ na Kristu a pomazání Ducha, které nás všechno učí, patří k sobě (1.Jan.2:20-27).

Nejedná se ale o nějaké pomazání, kterým bylo zachváčeno v letničně-charismatickém hnutí po celém světě 550 milionů lidí ve všech náboženských skupinách, a je na ně nahlíženo jako na pravé působení Ducha. Bratr Branham v kázání „Pomazání konečného času“ mluvil o třech oblastech těla, ducha a duše a zdůraznil, že lidé v druhé oblasti mohou obdržet Ducha Svatého, aniž by byli v duši znovuzrozeni a zachráněni. Odvolával se při tom na Mat.5:45, kde je psáno, že Bůh slunci prikazuje vycházet nad dobrými i zly-

mi, a dešti, aby padal na spravedlivé a i na nespravedlivé. Duch Boží je skutečně vylit na všechno tělo (Joel.3:1) a od Letnic se vznáší nad lidstvem jako při přirozeném stvoření (1.Moj.1). Záleží na tom semeni a duchovní semeno je slovo (Mar.4:14-20; Luk.8:11). Semeno slova se neseje do oblasti ducha, ale do duše. Ve Slově je zárodek života, který vzhází. Každé semeno přece plodí podle svého druhu. Dobré semeno jsou synové království Božího (Mat.13:36-39) a jsou Duchem Božím znovuzrozeni, jím naplněni, učeni a vedeni do vší pravdy (Jan.16:7-15).

S ohledem na Mat.24:23-26 uváděl bratr Branham velice jasně, že je to Duch Svatý, který je nyní v činnosti, na kterého se odvolávají i ti falešní proroci a Kristové. Pomazání posledního času budou vyvolávat takový biblický dojem, že Pán musel varovat: „*Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činit budou divy veliké a zázraky, tak aby v blud uvedli, (by možné bylo,) také i vyvolené*“ (Mat.24:24). Na místě je otázka: Jsou zplozeni z Boha? Jsou znovuzrozeni? (1.Jan.5:18-21)? Nebo jsou falešní ve své bytosti, v učení a na falešné cestě podle jejich tradice a každé slovo svévolně vysvětlují? V tomto případě je ještě dodnes pravdou, co Pán tehdy řekl učencům Písma: „*Proč mluvení mého nechápete? Protože ani vyslechnout nemůžete řeči mé ... Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; proto vy neslyšíte, že z Boha nejste.*“ (Jan.8:43+47).

Pravá církev Ježíše Krista, kterou On sám spasil (1.Petr.3:18) a kterou sám zbudoval (Mat.16:18), se vrací zpět k začátku, ke Slovu, které se zvěstuje od Letnic (Sk.2), k učení, které vyšlo z Jeruzaléma, z hory Sion (Iz.2:3; Sk.2). Skutečně – tak to musí být pokaždé zdůrazněno – v církvi prvorozených (Žid.12:3) první a poslední kázání, první a poslední křest, první a poslední křest Duchem, všechny dary Ducha, všechno ovoce Ducha, všechny služby budou stejné. Všechno bude uvedeno do původního stavu. Každé učení, každá praxe, o nichž je svědectví v Bibli, jsou navždy vzorem novozákonní církve (Sk.2:42), neboť Slovo Boží zůstává na věky (Iz.40:8; 1.Petr.1:25).

Na závěr našeho úvodního slova Pavel ještě jednou vyvyšuje Jeho, našeho Pána: „*Který i znamenal nás (dal Svou pečeť), a dal závdavek Ducha svatého v srdce naše*“ (2.Kor.1:22). Kdo byl zapečetěn, tak není pomazán v druhé oblasti, nýbrž má Ducha v duši, byl mu vložen do srdce. Zapečetění může nastat jen tehdy, jestli jsme Slovo pravdy ve víře přijali:

„*V kterém i vy naději máte, když jste slyšeli slovo pravdy, totiž evangelium spasení vašeho, v němž i uvěřivše, znamenaní (zapečetění) jste Duchem zaslíbení Svatým*“ (Ef.1:13). To platí pro všechny věky a je to neodvolatelné.

„*Ale když přijde ten Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu ...*“ (Jan.16:13). Tedy nejde jen o pomazání, ale o uvedení do celé pravdy skrze Ducha Svatého.

„A víme, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali Toho Pravého, a jsme v tom Pravém, v Synu jeho Ježíši Kristu. On jest ten pravý Bůh a život věčný.“ (1.Jan.5:20).

A jen tak poznáváme, co v Jan.3:34 bylo řečeno: „*Nebo ten, koho Bůh poslal, slovo Boží mluví; nebo jemu ne v míru dává Bůh ducha (neodměřuje podle nějaké míry).*“

Koho Bůh posílá, ten nezvěstuje žádné výklady, nýbrž Boží svaté, neomylné Slovo v originále, a všichni, kteří jsou z Boha, slyší a věří tomu, co a jak Slovo říká. Oni to definitivní varování berou vážně a k uzavřenému Božím svědectví nic nepřidávají ani od něho neubírají (Zj.22:18-21).

Abraham věřil a uposlechl Boha a obdržel obřízku (1.Moj.17:10-13) jako znamení smlouvy, jako pečeť své spravedlnosti z víry (Řím.4:11). Tehdy to byla obřízka na těle, a nyní je to obřízka srdce: „...*a to jest pravé obřezání, které jest srdečné v duchu, a ne navenek podle litery;*“ (Řím.2:29).

V 1.Kor.9:1-3 obhajuje Pavel svůj apoštolský úřad jako ten, kdo Pána Ježíše viděl a povolává k věřícím: „*Zdali vy nejste práce má v Pánu?*“ On na základě svého povolání zvěstoval Slovo a dále píše: „*Kdybych pak jiným nebyl apoštolem, tedy vám jsem. Nebo pečeť mého apoštolství vy jste v Pánu. To je odpověď má (mé ospravedlnění) před těmi, jenž mne soudí.*“ To je také mé ospravedlnění vůči těm, kteří soudí mne.

Pečeť se tiskne na dokument, na nějakou listinu. To nebyla kdovíjaká církev, nýbrž Církev Ježíše Krista, která vznikla skrze Bohem danou apoštolskou službu a směla tu pečeť nést.

V 2.Tim.2:19 říká apoštol o nápisu pečeti na základu stavby, na kterém je Církev vzdělána: „*Ale pevný základ Boží stojí, maje znamení (pečeť) toto: Zná Pán ty, kteří jsou jeho, a opět: Odstup od nepravosti každý, kdo vyzývá jméno Kristovo.*“

Boží pečeť, to zapečetění mají tedy jen ti vyvolení. Jen oni přijímají tu službu, kterou Bůh ustanovil; jen oni jdou v poslušnosti víry celou cestu s Bohem až do konce.

TAK PRAVÍ PÁN: „*Zavaž osvědčení, zapečeť zákon mezi učedníkyými.*“ (Iz.8:16).

Ta tajuplná Kniha ve Zj.5:1 byla zapečetěna sedmi pečetěmi: „*I viděl jsem po pravici sedícího na trůnu knihy popsané vnitř i zevnitř, zapečetěné sedmi pečetěmi.*“ Pečetě byly otevřeny a jejich obsah skrze zjevení oznámen. Ale jen ti, kteří byli zapečetěni, skrze zjevení Ducha všemu správně porozumí. Oni jsou ti praví učedníci. To je to zvláštní v našem čase, a s tím je spojené vyvolání ven, oddělení, příprava a navrácení. Toto je také čas zapečetění Duchem zaslíbení, zatímco zaznívá prorocká zvěst.

Ta zvěst vychází nyní, a všichni, kteří mají ucho, slyší, co Duch církvím říká. Oni tvoří zástup přemožitelů, kteří všechno zdědí, ano, dokonce se Spasitelem usednou na Jeho trůnu a s Ním se budou podílet na královládě (Zj.3:21). Také toto zaslíbení je Ano a Amen.

Nejprve tedy zazní slovo zaslíbení dětem zaslíbení, potom působí Duch zaslíbení a nakonec následuje zapečetění.

Již ve Starém Zákoně Bůh Svě zaslíbení naplnil Abrahamovi, Izákovi, Jákobovi a Izraeli. V 5.Moj.9:5 čteme: „*Ne pro spravedlnost svou a pravost srdce svého ty jdeš, abys dědičně obdržel zemi jejich, ale pro bezbožnost národů těch Pán Bůh tvůj vyhánil je od tváři tvé, a aby splnil slovo, které s přísahou zaslíbil otcům tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.*“

V Joz.23:14 nabádá Jozue lid k odloučení: „*Poznejte tedy vším srdcem svým a celou duší svou, že nepochybilo ani jedno slovo ze všech slov nejlepších (požehnaných zaslíbení), která mluvil Pán Bůh váš o vás; všechno se naplnilo vám, ani jediné slovo z nich nepominulo.*“

Šalomoun volal ve své modlitbě při posvěcení chrámu: „*Požehnaný Pán Bůh Izraelský, který mluvil ústy svými (dal zaslíbení) Davidovi otci mému, a skutečně naplnil to ... A tak splnil Pán slovo své, které byl mluvil. Nebo jsem povstal na místo Davida otce svého, a dosedl jsem na stolicí Izraelskou, jak byl mluvil (zaslíbil) Pán, a postavil jsem dům tento jménu Pána Boha Izraelského*“ (1.Kr.8:15+20).

To hlavní zaslíbení Starého Zákona byla ale předpověď, že přijde Spasitel. To je například psáno v Iz.7:14: „*Proto sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne, a porodí syna, a nazve jméno jeho Emmanuel »Bůh s námi«.*“ Když se naplnil ten čas a Marii bylo oznámeno, že byla k tomu vyvolená, tedy řekla: „*Aj, služebnice Páně, staň mi se podle slova tvého.*“ (Luk.1:38).

Alžběta, Janova matka, to potvrdila inspirována Duchem Božím: „*A blahoslavená, která uvěřila zaslíbení, neboť dokonány budou ty věci, které jsou pověřeny jí ode Pána.*“ (Luk.1:45).

Zachariáš nejprve nemohl věřit, když mu anděl zvěstoval, že on a jeho žena Alžběta se stanou rodiči toho připravovatele cesty. Ale nakonec poznal, že se Boží slovo naplnilo a vyslovil Duchem Svatým naplněná prorocká slova: „*... Jako mluvil On (zaslíbil) skrze ústa proroků svých svatých, kteří byli od věků ...*“ (Luk.1:67-80)).

V den založení novozákonní církve, když nastalo vylití Ducha Svatého, vysvětlil Petr tomu množství, které tam přispěchalo, co se děje: „*... Ale toto jest (zde se naplňuje), což jest předpověděno (zaslíbeno) skrze proroka Joele: A bude v posledních dnech, (dí Bůh,) vylíjí z Ducha mého na všeliké tělo, a prorokovat budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vidat budou, a starci vaši sny mít budou.*“ (Sk.2:16-17).

Ano, Boží zaslíbení zůstávají; nepohnou se na věky: Ježíš krví zapečetil, co On ve Slově slibuje. Všechna Boží zaslíbení jsou Ano a Amen, a my nyní se smíme podílet na tom, co nám Bůh zaslíbil. Hlavní zaslíbení je návrat Ježíše Krista, jak je to oznámeno v Jan.14:1-3. Po dokonání spasení vystoupil Ježíš Kristus na nebesa, připravil nám místa a vrátí se opět stejným způsobem, jak vystoupil vzhůru (Sk.1:9-11).

Návrat Krista a vše, co k tomu náleží, je také proto naším hlavním tématem. Pavel veden Duchem píše, a je to adresováno nám dnes: „*On pak Bůh pokoje posvěť vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští (při návratu) Pána našeho Jezukrista zachováno budiž. Věrný jest ten, jenž povolal vás, který také i učiní to.*“ (1.Tes.5:23-24). Amen!

Opravdově věřícím, těm zapečetěným, kteří čekají na proměnu těla, je zcela vážně adresováno napomenutí: „... *a nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterým znamenáni (zapečetěni) jste ke dni vykoupení. Všeliká hořkost, a rozlobení se, i hněv, i křik, i rouhání bud' odňato od vás, se vši zlostí, ale bud'te k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějící sobě vespolek, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.*“ (Ef.4:30-32).

To daruj ten věrný Pán a Spasitel nám všem, abychom v dokonalé jednotě a harmonii s Bohem a Božím Slovem, ale také mezi sebou a spolu v dokonalé lásce Boží to dokonání prožili a měli účast při vytržení.

„*Tomu pak, jenž může vás utvrdit podle evangelium mého a kázání Ježíše Krista, podle zjevení tajemství od časů věčného skrytého, nyní pak zjeveného i skrze Písma prorocká, podle poručení věčného Boha, ku poslušnosti víry všem národům oznámeného, tomu, pravím, samému moudrému Bohu sláva skrze Jezukrista na věky. Amen.*“ (Řím.16:25-27).

Kdo uvěřil naší zvěsti?

(Iz.53:1; Řím.10:16; 1.Jan.1:5)

Poslední zvěst je nyní zvěstována všem národům, aby vypůsobila poslušnost víry. To se děje, jak píše Pavel, na základě prorockých písem (Řím.1:1-7). „... *a máme přepevnou řeč prorockou ...*“ a nepřipouští žádný svévolný výklad. Tak to dovozuje Petr ve svém dopise, ve kterém se jedná o návrat Krista (2.Petr.1:16-21).

Předtím se naplní zvláštní zaslíbení z Mal.4:5: „*Aj, já pošli vám Eliáša proroka, prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný.*“ To náš Pán potvrdil, a zároveň zdůraznil, co se tím má stát: „... *a napraví všechny věci.*“ (Mat.17:11; Mar.9:12). Zde máme dvojnásobné TAK PRAVÍ PÁN, dosvědčené Matoušem a Markem. Také toto zaslíbení není Ano a Ne, nýbrž Ano a Amen! Avšak jenom těm, kteří věří podle Písma, to bude zjeveno a jen oni budou mít podíl

při naplnění. Co tehdy psal Pavel, platí ještě dnes: „*Tak i nyní ostatkové podle vyvolení milosti Boží zůstali*“ (Řím.11:5).

Stále znovu jsme odkazovali na citáty, v nichž bratr Branham přesně předává slova, která slyšel 11. června 1933 z úst Páně, totiž že druhému příchodu Krista předejde zvěst. To bylo mocné prožití ve spojení s jeho posláním a stojí v přímé souvislosti s Božím spásným plánem a návratem Krista. Ještě platí to slovo: „*Nečiní zajisté Bůh ten Pán ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.*“ (Am.3:7).

Ten prorok Malachiáš, který prorokoval o připravovateli cesty Janovi (3:1), prorokoval i o posledním prorokovi, který měl vystoupit na konci dne spásy, než přijde ten veliký a strašný den Páně (Mal.4:5). To je mocné, a sám náš Pán to potvrdil. Také toto zaslíbení je Ano a Amen.

Bůh Svě posly, které ve Starém a Novém Zákoně posílal, bral k Sobě, ale jejich svědectví a zvěst jsou nám v Bibli zanechány. I bratr Branham na základě Božího povolání naplnil své pověření, a je zjeveno všechno, co nám měl Bůh říci. Jan Křtitel, lidsky nahlíženo, byl náhle a nečekaně odvolán; ale dílo, které měl vykonat, bylo dokonáno. Zjevené slovo včetně tajemství Božího království až po otevření sedmi pečetí nám zůstalo. Tak také po odchodu bratra Branhama je na základě přímého povolání celá spásná rada Boží jako Boží zvěst nesena dále. Zvěstování obsahuje jak evangelizační, tak i učitelskou a prorockou část. Tak nyní vidíme, že „plné evangelium“ Ježíše Krista je jako poslední zvěst před návratem Krista kázáno na svědectví všem lidem (Mat.24:14).

To je volání k probuzení, které je adresováno všem pannám, které čekají na návrat Ženicha: „*Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu!*“ Je to vyvolání ven: „*A proto vyjděte z prostředku jejich a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte*“ (Iz.52:11; 2.Kor.6:17-18). Této poslední zvěsti věří jen ty moudré panny křišťálově jasným způsobem, aniž by k tomu přidávaly i jen nejmenší výklad. Ony samotné to jsou, které všemu věří tak, jak říká Písmo. Skrze Boží zjevení budou uvedeny do naplnění. Ony budou připraveny a s Ženichem vejdou na svatební hostinu. (Mat.25:10).

Přesné zařazení

Kam to náleží, kde je to podle spásných dějin zařazeno, když Pán říká: „*Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám,*“ (Mat.25:1)? V Mat.24 Pán předpověděl průběh posledního časového období. ON v podobnosti o fíkovém stromu označil za zvláštní znamení návrat lidu Izraelského do země jejich otců, do zaslíbené země. Tím chtěl naši pozornost upoutat k tomu, co se nyní podle Jeho zaslíbení plní před našimi zraky. „*Také i vy, když*

uzřeli byste toto všecko, vezte, že blízko jest a ve dveřích“ (Mat.24:33). Potom náš Pán mluví o návratu Syna člověka, porovnává tento čas s dny Noémovými a ještě jednou zdůrazňuje: „... tak bude i příští (návrat) Syna člověka.“ Při návratu, na který tak toužebně čekáme, bude jeden přijat a druhý zanechán (v.40-41). To se děje při vytržení. Proto ta napomínající slova: „*Bděte tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu Pán váš přijíti má.*“ (v.42) „*Proto i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterou se nenadějete, Syn člověka přijde*“ (v.44).

Vše, o čem se náš Pán zmiňuje: o válkách a válečných zprávách, hladomocích a zemětřesení a bolestech zrodu, které přijdou na celou zemi, se nám nyní plní před očima: „... *a bude na zemi soužení národů, nevědoucích se kam dít, když zvuk vydá moře a vlnobítí*“ (Luk.21:25). Ale přesně tak se děje v našem čase to, co přímo návazně Pán řekl v Mat.24:45-47: „*Kdo tedy jest služebník věrný a opatrný, kterého ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v pravý čas?*“ Vždyť to je také TAK PRAVÍ PÁN, a týká se to církve. Bůh neposlal nějakého proroka, jen aby pokrm uskladnil, jak na to bratr Branham v čase od 11. března 1962 až do června 1963 osmkrát upozornil, nýbrž On se postaral také o to, aby tento pokrm byl dále předáván vši čeledi. Skrze tuto službu může všechna Bohem ustanovená čeleď stejné slovo, stejný duchovní pokrm rozdávat. Tak se stalo zjevené slovo duchovním pokrmem pro všechny.

Všichni, kteří věří, že službou bratra Branhama všechno skončilo, popírá to, co Pán 11. června 1933 bratru Branhamovi provolal, když křtil v řece Ohio. Nebesa se otevřela a nadpřirozené světlo viditelné pro všechny sestoupilo a Pán mluvil: „***Jako Jan Křtitel předcházel prvnímú Kristovu příchodu, tak ty budeš poslán se zvěstí, která předejde druhému Kristovu příchodu.***“ Oni věří vymyšlené, falešné verzi, ve které se už „o zvěstí“ nemluví. „*Jako Jan Křtitel předešel prvnímú Kristovu příchodu, tak ty předejdeš druhému Kristovu příchodu.*“ Proto odmítají toho, který tu zvěst přináší a to, co Bůh v přítomnosti koná. Žijí v minulosti a jdou od jednoho bludu k druhému, od jednoho výkladu k dalšímu. Co ale dělají se slovy z úst bratra Branhama: „***Ne, že já bych byl předchůdce, ale ta zvěst bude předchůdcem.***“?

Kdo zapírá to, co Pán řekl a je pro nás z úst bratra Branhama doslovně zachováno, ten se stal obětí stejného svedení jako Eva. Pavel, který podle 2.Kor.11 chtěl přivést Kristu čistou pannu – po čemž vyhlížel i bratr Branham a jak se to nyní stane – říká jasně, čím se svedení projeví: Zvěstuje se jiný Ježíš, a v činnosti je jiný duch, káže se jiné evangelium. Pavel v síle Božího povolání takovým lidem zlořečil (Gal.1:6-10). Je nápadné, že se zapírá jen tento jediný výrok bratra Branhama. Jinak je slyšet jen: „Ten prorok řekl! Prorok řekl!“ , aniž by byla ta slova ponechána v souvislosti, natož aby byla zařazena do Svatého Písma. Tak se stává obsahem jejich zvěstování ten prorok a vzniká jiné evangelium. Ti moudří vezmou všechno a zařadí to podle

Písma ve správné souvislosti. Oni věří Slovu, které bylo na počátku a zůstává na věky. Oni tvoří Nevěstu, která je spasena skrze krev, posvěcena ve Slově a v Duchu spojena s Kristem.

Přesto počítají i ti blázniví s návratem Pána a jsou dokonce přesvědčeni o tom, že budou mít účast při vytržení a svatební hostině, ale ignorují to, co Bůh nyní činí. Ani Jan, ani Pavel (Sk.26:13-18) ani bratr Branham nemohli za to, že byli povoláni a že jejich služba měla význam ve spásných dějinách. Ani já jsem si ne zvolil, co mi Pán uložil a pokaždé mě „*Můj služebníku*“ oslovil: „*Můj služebníku, tvůj čas pro toto město brzy uplyne ... Můj služebníku, nezakládej žádné lokální sbory ... Můj služebníku, Já jsem tě určil k tomu, podle Mat.24:45-47 rozdávat pokrm ... Můj služebníku, vstaň a čti 2.Tim.4!*“ Pro mne je všechno, co mi On řekl, rovněž tak i to, co je v Mat.24.45-47 a na jiných místech napsáno, TAK PRAVÍ PÁN!

Hned na to ve 25. kapitole následuje podobenství o deseti pannách: „**Potom** – jestliže se děje všechno to, co je v kapitole 24 předpověděno – **potom bude království nebeské podobné deseti pannám.**“ Potom, když je pokrm rozdáván, zaznívá půlnoční křik: Hle, Ženich přichází! Pak se všechno naplní, a děje se to v našem čase. Toto je nejdůležitější období v celém spásném plánu a blaze tomu, kdo to napojení nepromešká.

Dvacet dní před svým odchodem bratr Branham mluvil v kázání „Vytržení“ o volání k probuzení: „***Je to zvěst, aby lidé byli svoláni dohromady. Nejprve zazní zvěst: „Je na čase vyčistit lampy. Vstaňte a dejte své lampy do pořádku!“ ... Hle, Ženich přichází! Vstaňte a vyčistěte své lampy***“ (4. prosince 1965).

V kázání „Neviditelné sjednocení Kristovy Nevěsty“ z 25. listopadu 1965, tedy měsíc před svým odchodem domů, řekl bratr Branham: „***Ale všimněte si: jestliže začne probuzení v duchovní Nevěstě, jestliže se začne vracet zpět ke Slovu, a tím se vyrovnávat, dejte pozor: potom uvidíte, že v tom čase vyjde z Písma zvěst a uchvátí Nevěstu, uchvátí tyto vyvolené.***“

V kázání o sedmé pečetí řekl: „***Možná je už zde ta hodina, aby tato velická osoba, kterou očekáváme, vystoupila. Možná, že skrze službu, kterou se snažím přivést lidi zpět ke Slovu, byl položen základ. Jestliže tomu tak je, pak vás navždy opustím. Nebudou tu dva z nás najednou. Když se to tak děje, budu já ubývat, aby on mohl nabývat. Měl jsem před Bohem tu přednost vidět tento vývoj. To je pravda.***“ (24.3.1963).

Na konci tohoto kázání se bratr Branham modlil: „***Potom ještě prosím, Pane, abys mi pomohl. Já budu slábnout, a vím, že mé dny jsou sečteny; proto prosím o Tvoji pomoc. Nech mě být věrným, poctivým a upřímným, Pane, abych byl schopen nést tu zvěst tak daleko, jak je mi to určeno. Když přijde ten čas a já musím být odložen, až přijdu k té řece, v níž se valí vlny,***

ó Bože, chtěl bych tento meč moci předat někomu, kdo je poctivý a tu Pravdu ponese.“ Bůh vzal zvěstovatele k Sobě, ale ta zvěst nám zůstala, a je nesena do celého světa. Ten meč Ducha (Ef.6:10-20) byl svěřen také mně.

„*Toto praví ten, který má ten meč s obou stran ostrý ...*“ (Zj.2:12).

„*Živá jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahuje až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i morku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce*“ (Žid.4:12).

23. srpna 1964 bratr Branham napomínal: „*To jediné, čemu můžete důvěřovat, je to TAK PRAVÍ PÁN v Bibli. Církvi, přesně v tom jsem se vás snažil zachovat, mé děti. Pokud by se mi něco přihodilo a Bůh mě vzal z této země, nikdy se od toho neodchylujte. Dobře si to pamatujte: setrvejte se Slovem! Neodvracejte se od Slova! Odvráťte se od všeho, co s ním nesouhlasí, úplně jedno, co je to. Potom víte, že to souhlasí.*“

Moudré panny věří každému Božím slovu a každému zaslíbení. Ony jsou vedeny od jasnosti k jasnosti a mají přímý podíl na tom, co Bůh nyní dělá. Ony nemají jen lampy, to osvětlení, ony mají napojení na plnost Ducha, který vede do vši pravdy. Jejich nádoby jsou naplněny olejem a tak podle slov našeho Pána vejdou na svatební oslavu. Ale předtím, v čase vyvolání a přípravy, poznají učitelskou službu, která nyní probíhá, tak jako předtím jsme poznali tu prorockou službu. Bůh se nezastavil v minulosti, nýbrž je Bohem přítomnosti.

Svědectví Tomáše Schmidta

V září 2009 jsme měli s bratrem Danielem příležitost setkat se při návštěvě Jeffersonville s bratrem Fredem Sothmanem. Tehdy mu bylo 93 let a zastihli jsme ho v dobré tělesné kondici a jasném duchovním stavu. Ochotně vydal svědectví o Božím působení skrze bratra Branhama, obzvláště o daru Božího uzdravení.

Bratr Tomáš a bratr Sothman

To ovšem nebyl hlavní důvod naší návštěvy. Po nějakém čase rozmluvy jsme se ptali bratra Sothmana na setkání bratra Franka s bratrem Branhamem, u kterého byl přítomen. Vzpomněl si na to a řekl, že bratr Branham bratrovi Frankovi řekl, že „se s tou zvěstí vrátí do Německa“. To se ale týkalo setkání v roce 1958 v Dallasu, v Texasu.

Na naši další otázku ohledně setkání v prosinci 1962, při kterém bratr Branham zopakoval slovo za slovem povolání, které Pán bratrovi Frankovi dal 2. dubna 1962, bratr Sothman řekl: „To souhlasí. To je pravda.“ Potvrdil nejen slova toho povolání: „Můj služebníku, tvůj čas pro toto město brzy uplyne ...“,

ale potvrdil rovněž, že bratr Branham řekl také: „Počkej s rozdáváním pokrmu, až dostaneš ten zbytek ... Ten pokrm je v kázáních na magnetofonových páscích ...“ My jsme se z této návštěvy radovali a posílili, zvláště s ohledem na neočekávané svědectví o setkání v Dallasu v červnu 1958.

Toto svědectví má sloužit ke cti Boží a pomoci těm, kteří ještě nemohou věřit, že Pán skutečně vyslovil povolání, které má spásný význam v dějinách. Svědectví našeho bratra jsme již i před naší návštěvou u bratra Sothmana celým srdcem věřili, a jsme jeho službou ve všech těch letech bohatě požehnáni. Bůh se nemění, ale pokračuje dále jako předtím podle Svého biblického vzoru. Poznejte ten den a Jeho poselství.

Bratr Frank kvůli svému povolání není závislý na našem svědectví, nýbrž může klidně s Pavlem říci: *„Začínáme opět sami sebe doporučovat? Zda-liž potřebujeme, jako někteří, schvalujících listů k vám, nebo od vás k jiným? List náš vy jste, napsaný v srdcích našich, který znají a čtou všichni lidé.“* (2.Kor.3:1-2).

Setkání s následky

Během velké konference v Dallasu, v Texasu, 12. června 1958, kterou svolal Gordon Lindsay, jsem hledal příležitost k rozhovoru s bratrem Branhamem, jak již tu a tam o tom bylo psáno. Bratr Tomáš slyšel potvrzení z úst nejbližšího přítele bratra Branhama, který u toho tehdy byl. Na konci rozhovoru mi bratr Branham řekl: *„Pán Ti požehnej a buď s Tebou!“* Když toho večera vystoupil na pódiu, řekl: *„Právě předtím mě objal jeden muž z Německa, zrovna předtím. Tam se obrátilo v průměru deset tisíc během jednoho večera, tedy padesát tisíc v pěti večerech.“*

Zde jako tam to byla shromáždění v přítomnosti Boží. Tisíce nanovo prožily to, o čem je psáno v Bibli. Od těch shromáždění v Karlsruhe v srpnu 1955 se cítím být s bratrem Branhamem co nejrůzněji spojen. Jeho slova na konci rozhovoru v Dallasu: *„Ty se s touto zvěstí vrátíš zpátky do Německa“*, byla pro mne svatým příkazem. Vždyť jsem se vystěhoval do Kanady, tam jsem nově začal, už jsem koupil dům. Ale po tomto výroku, že s tou zvěstí se vrátím do Německa, jsem všechny stany zbořil a ještě v témž roce jsem se vrátil s rodinou do Německa.

Z té poloviny století mé služby pro Pána lze svědčit o mnohém. Nejdůležitější prožití bylo povolání 2. dubna 1962, které mi ten věrný Pán dal. To nebylo Ano a Ne, nýbrž je to a zůstává „Ano a Amen, TAK PRAVÍ PÁN“. Jsem si ale také vědom odpovědnosti, která je s tím spojena. Ten čas jsem využil dnem i nocí, kázal jsem, překládal, psal jsem, poslední zvěst jsem osobně rozšířil do více než 150 zemí.

Budu Svě pověření vykonávat, jak dlouho Pán chce a daruje k tomu milost. Budu zvěstovat čisté slovo (2.Tim.4:1-5) a lidu Božímu budu dále předávat duchovní pokrm, rozdám všechno, co je nám zanecháno (Mat.24:45-47). Jako Pavel tehdy zmínil své spolupracovníky Silvána a Timotea, kteří zvěstovali totéž slovo, tak do toho mohu nyní zahrnout všechny své bratry v celém světě, kteří zvěstují stejné slovo, stejnou zvěst, stejné biblické učení a duchovní pokrm rozdávají se mnou. Nevěsta slyší, věří a připravuje se.

Události konečného času

Je celý počet biblických míst, která mluví o tomto zvláštním časovém období. K tomu patří témata nespravedlnosti, které stále více přibývá, nepokoje mezi národy, bezradnost, která všude všechny ovládá. Všichni volají po řešení, ale nikdo řešení nemá. Tolik konferencí na nejvyšší úrovni jako v tomto roce se ještě nikdy nekonalo. Téma, kterým se všichni nejvíce zabývají, je mezinárodní finanční a hospodářská krize. Kdo kdy slyšel, že celé země jsou v platební neschopnosti, mnohé banky musely skončit? Do hledání řešení jsou zapojeny všechny národy, také Rusko a Čína. Všechny země jsou odkázány na sebe navzájem, zvláště ekonomicky jsou na sobě závislé.

Nyní se ke slovu hlásí i Vatikán. Vyžaduje vytvoření mezinárodního dozorčího úřadu, „Světovou centrální banku“, aby finanční trhy byly pod kontrolou. „Současné generace musí vidět, že existuje nová celosvětová dynamika k realizaci universálního obecného blaha“, jak je to uvedeno v dokumentu papežské mírové rady, a dále: „Duch stavby Babylonské věže byl včera. Nyní se hlásí »duch Letnic«, duch »jedné rodiny lidstva «“ (Rádio Vatikán, 24. října 2011).

Podle proroka Daniele poslední pozemská moc „pohltní“ celou Zemi a přinutí ji k jednotě. Nyní přichází jeden ochranný deštník za druhým, až konečně skončí pod jedním velkým deštníkem: ekonomika, světová vláda, světové náboženství – všude mají všichni místo.

Jen ti spasení, pravá Církev Ježíše Krista zůstává pod ochranným štítem Nejvyššího (Ž.91) a Jeho Pravda je její ochranou (Ž.40:12). Ve světě už to jde jen s podvodem, neboť všechna vláda na Zemi je podřízena knížeti tohoto světa a je pod vlivem Zlého. Ale podle Božího zaslíbení všemohoucí Bůh uplatní při těch Svých věčné právo: „*A vykonám soud podle pravidla, a spravedlnost podle závaží*“ (Iz.28:17). A jako je psáno v Dan.7:26-27, Bůh nebes v čase posledního světového království zřídí Svou říši a nastolí královskou vládu (Zj.11:15). Čas je blízko, ten čas je zde!

Misijní zpráva ze září, října a listopadu 2011

Zde je přehled o mých misijních cestách v uplynulých třech měsících:

10. a 11. září jsme měli zvláštní shromáždění v Doněcku na Ukrajině, kterých se zúčastnili mnozí ruský mluvící sourozenci z okolních zemí. Doprovázel mě a překládal bratr Paul Schmidt.

17. a 18. září jsem kázal v Lionu, kde se také sešli mnozí sourozenci z jiných evropských zemí. Bůh mocně požehnal.

9. října jsme měli zvlášť požehnané shromáždění v Římě, kterého se zúčastnily různé skupiny z celé Itálie.

Od 12. do 22. října jsem navštívil několik sborů v Phnom Penhu v Kambodži, a Ho Či Minově městě ve Vietnamu. Byla to má druhá návštěva v těchto zemích. Kázání byla pokaždé překládána do jazyků těch zemí, natáčena a rozmnožena. Předáváním je zaručeno další působení mezi věřícími v těchto zemích.

Závěr té cesty byl na Filipínách. V Manile jsme měli zvláštní shromáždění bratří, kterého se zúčastnilo více než 30 kazatelů zvěsti.

29. října se po dlouhé přestávce konalo harmonické shromáždění naplněné Boží láskou v Grazu. Vzpomínky z více než čtyřiceti let jen potvrdily věrnost Boží.

Jako každý měsíc se poslední neděli v říjnu v Curychu shromáždili ti věrní pod hlasem Slova.

V době od 10. do 20. listopadu to šlo nejprve do Angoly, kde na stadionech měst Luanda a Kabinda slyšely Slovo tisíce a na konci v závěrečné modlitbě chválily Boha toho Pána a vzdávaly Mu čest. Také shromáždění ve dvou měsících státu Zimbabwe, v Harare a Bulawayo, byla velmi požehnána.

V Blantyre, v Malawi, bylo první shromáždění naplánováno v jednom trojičně-letničím sboru. Když ten kazatel na konci prohlásil, že této zvěsti nemůže věřit, vstali všichni vyvolení a demonstrativně opustili budovu. Poslední shromáždění, které se konalo v Lilongwe, bylo mocným vítězným tažením pro Pravdu.

Závěr byl 20. listopadu v Johannesburgu, v Jižní Africe. Jak ti bratři řekli, shromáždilo se 1500 věřících.

Tolik cest jako v uplynulých letech už budoucnu zřejmě nebudu moci podnikat. Leží mi na srdci, abych se zaměřil hlavně na těch pár zemí, které jsem doposud nemohl navštívit.

Bůh daroval milost, že bratři z mnohých zemí světa sledují se svými sbory bohoslužby přes internet, které se konají každý první víkend zde v Krefeldu,

a tak při tom mají účast. O prvním víkendu v listopadu se napojilo 844 účastníků a stále přibývají další.

V Německu kázaná kázání se simultánně překládají do 12 jazyků. Počet měsíčně rozeslaných DVD je nyní 6700. Také tímto způsobem se naplňuje, že poslední zvěst bude kázána všem národům a jazykům.

Vám, mým milovaným bratřím a sestrám, kteří svými modlitbami a dary podporujete a umožňujete toto Boží dílo, srdečně děkuji. Pán vám odplatí, jistě se vyplatilo, zůstat až do konce věrnými, neboť konec bude korunován.

„... *Kterýžto i utvrdí vás až do konce bez úhony ke dni příští (příchodu) Pána našeho Jezukrista.*“ (1.Kor.1:8).

V pověření Božím působící

Bt. Frank

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: svobodna.lidova@post.cz

Snímek z Phnom Penh v Kambodži.

Na obrázku je vidět část velkého shromáždění ve stadionu v Luandě, Angola.

Fotografie ukazuje shromáždění v Johannesburgu.

Shromáždění v Římě.

Snímek z Grazu, Rakousko